

200701308/1.

Datum uitspraak: 11 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/28858 en 06/28856 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 23 januari 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 oktober 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 16 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 januari 2007, verzonden op 24 januari 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Minister van Justitie (hierna: de minister) een nieuw besluit op bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 8 maart 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de minister dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat in het besluit van 16 mei 2006 niet in redelijkheid het standpunt kon worden ingenomen dat de garantverklaring van 13 maart 2006 van de Stichting Hulp aan Roemenië (hierna: de stichting) onvoldoende is om de financiering van de medische behandeling van de vreemdeling deugdelijk geregeld te achten. Voor deze overweging heeft de voorzieningenrechter, volgens de minister, ten onrechte redengevend gevonden dat de stichting reeds zeven jaren de medische behandeling van de vreemdeling heeft gefinancierd en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij hiertoe in de toekomst niet meer in staat zal zijn. Aldus heeft de voorzieningenrechter, zo betoogt de minister, miskend dat geen enkele garantie bestaat dat de stichting de toekomstige medische kosten zal kunnen vergoeden, aangezien die kosten niet zijn afgebakend en de stichting afhankelijk is van giften.

2.1.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdend met het doel, waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, kan een

aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling, worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van Onze Minister het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van Onze Minister deugdelijk is geregeld.

2.1.2. Volgens het in onderdeel B8/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals dit luidde ten tijde hier van belang, vermelde beleid dient de financiering van de medische behandeling, als bedoeld in artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000, deugdelijk te zijn geregeld. In beginsel wordt, volgens dit beleid, geen genoegen genomen met een garantverklaring van een referent.

2.1.3. In het besluit van 16 mei 2006 is, voor zover thans van belang, de weigering om de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "het ondergaan van medische behandeling" te verlenen, gehandhaafd. Daarbij is het standpunt ingenomen dat de garantverklaring van de stichting onvoldoende is om de financiering van de medische behandeling van de vreemdeling deugdelijk geregeld te achten. Aan dit standpunt is ten grondslag gelegd dat de toekomstige medische kosten niet zijn afgebakend en voorts dat de stichting afhankelijk is van giften. Daarbij is, onder verwijzing naar het advies van 9 mei 2005 van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA), in aanmerking genomen dat voor de psychische klachten van de vreemdeling de eerste jaren specialistische begeleiding nodig is en dat voor zijn longklachten, nu de oorzaak van de afwijking niet bekend is, geen prognose is te geven en dat bij progressie van de klachten een longtransplantatie is geïndiceerd.

2.1.4. Onder deze omstandigheden heeft de minister, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat de garantverklaring van de stichting onvoldoende is om de financiering van de medische behandeling deugdelijk geregeld te achten. Onzeker is of de stichting in staat zal zijn om de medische behandeling te blijven financieren. Dat de stichting reeds zeven jaren de medische behandeling van de vreemdeling heeft gefinancierd, kon door de minister dan ook in redelijkheid als een onvoldoende waarborg voor de toekomstige financiering worden aangemerkt. De grief slaagt.

2.2. In het besluit van 16 mei 2006 is tevens de weigering om de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met een medische noodsituatie te verlenen, gehandhaafd. Daarbij is het standpunt ingenomen dat de vreemdeling niet voldoet aan het paspoortvereiste van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 en dat, nu uit het BMA-advies van 9 mei 2005 blijkt dat

stopzetting van de medische behandeling niet op korte termijn een medische noodsituatie zal doen ontstaan, als bedoeld in onderdeel B8/3.3. van de Vc 2000, zoals dit luidde ten tijde hier van belang, geen aanleiding bestaat de vreemdeling vrij te stellen van het paspoortvereiste.

2.2.1. In grief 2 klaagt de minister dat de voorzieningenrechter, door te overwegen dat de weigering de vreemdeling vrij te stellen van het paspoortvereiste in strijd is met het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel nu daarbij niet is ingegaan op het BMA-advies van 8 februari 2006, heeft miskend dat aan dit advies geen gewicht toekomt bij de beoordeling of de vreemdeling diende te worden vrijgesteld van het paspoortvereiste.

2.2.2. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

2.2.3. Volgens het in onderdeel B8/3.3 van de Vc 2000 vermelde beleid kan slechts in geval van zeer bijzondere individuele omstandigheden vrijstelling worden verleend van het paspoortvereiste. Nochtans kan er, volgens dit beleid, voor zover thans van belang, in individuele gevallen wel aanleiding bestaan om aan het paspoortvereiste voorbij te gaan als stopzetting van de medische behandeling op korte termijn een medische noodsituatie zal doen ontstaan.

2.2.4. In het BMA-advies van 8 februari 2006 is, voor zover thans van belang, vermeld dat het BMA, naar aanleiding van de stelling van de vreemdeling dat hij op mantelzorg is aangewezen, is gevraagd of, gelet op zijn psychische aandoening, de veilige en stabiele gezinssituatie, waarin hij thans verkeert, vereist is voor een adequate behandeling. Vervolgens is in dit advies geconcludeerd dat de vreemdeling dankzij goede behandeling en opvang in een stabiele gezinssituatie een relatief gunstige ontwikkeling doormaakt en dat kan worden aangenomen dat voor voortzetting van deze ontwikkeling en preventie van terugval continuering van de zorg van belang is. In dit opzicht kan, volgens dit advies, worden aangenomen dat de vreemdeling afhankelijk is van de thans aan hem geboden mantelzorg.

2.2.5. Het BMA-advies van 8 februari 2006 is niet gevraagd met het oog op de beoordeling of de vreemdeling diende te worden vrijgesteld van het paspoortvereiste. Nu uit dit advies uitsluitend blijkt dat de vreemdeling voor voortzetting van zijn ontwikkeling en preventie van terugval afhankelijk is van mantelzorg, kan daarin geen aanknopingspunt worden gevonden voor twijfel aan de juistheid van de informatie in het BMA-advies van 9 mei 2005, dat stopzetting van de medische behandeling niet op korte termijn voor de vreemdeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan. Derhalve heeft de minister, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, in het BMA-advies van 8 februari 2006 geen aanleiding hoeven zien nader te onderzoeken of de omstandigheid dat de vreemdeling afhankelijk is van mantelzorg meebrengt dat voor het vasthouden aan het paspoortvereiste geen plaats is. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van die kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 23 januari 2007 in zaak no. AWB 06/28856;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Van Loo
ambtenaar van Staat

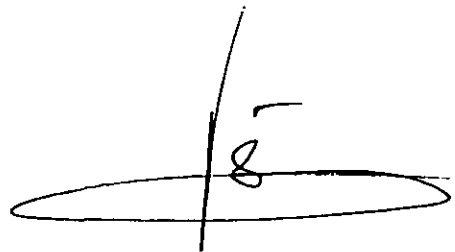
Uitgesproken in het openbaar op 11 juli 2007

418

Verzonden:

11 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11**RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT**

Reg.nrs: AWB 06/28858 BEPTDN en AWB 06/28856 BEPTDN

UITSpraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

, eiser,

en

de Minister van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 16 mei 2006.

Kenmerk: 9712.18.8033.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 14 november 2006.

I. PROCESVERLOOP

Met ingang van 15 december 2006 is de Minister van Justitie in de plaats getreden van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie als het bevoegde bestuursorgaan inzake vreemdelingenzaken. In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit van 16 mei 2006 heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 22 oktober 2001 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder besloten dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) met als doel 'medische behandeling'.

Tegen het besluit van 16 mei 2006 is namens eiser op 12 juni 2006, aangevuld bij brief van 12 juli 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Eveneens op 12 juni 2006, aangevuld bij brieven van 12 juli 2006 en 9 november 2006, is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep en afwijzing van het verzoek.

Het verzoek is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 14 november 2006, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. C.L.J.M. Wilhelmus, advocaat te Sittard. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. M.M.J. Pleters, ambtenaar ten departement. Tevens was de heer pleegvader van eiser, ter zitting aanwezig.

II. OVERWEGINGEN

1. In artikel 8:81 van de Awb is bepaald dat indien tegen een besluit beroep is ingesteld bij de rechtbank, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de

betrokken belangen, dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter alsdan onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de behandeling van het verzoek ter zitting van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter is gewezen in de kennisgeving aan partijen van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na de kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de behandeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe als volgt.

2. Verweerder handhaaft in het bestreden besluit zijn standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de in rubriek I genoemde verblijfsvergunning. Volgens verweerder voldoet eiser niet aan de in artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) gestelde voorwaarden, dat de financiering van de medische behandeling deugdelijk is geregeld. Evenmin komt eiser in aanmerking voor een verblijfsvergunning onder een beperking, verband houdend met een medische noodsituatie, nu geen sprake is van een medische noodsituatie en de behandeling van de medische klachten kan plaatsvinden in het land van herkomst. Voorts beschikt eiser niet over een geldig document voor grensoverschrijding. Ten slotte levert de welgering eiser verblijf hier te lande toe te staan volgens verweerder geen schending op van het recht op eerbiediging van het familie- of gezinsleven, als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Aan het besluit liggen de nota's van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 9 mei 2005 en 8 februari 2006 ten grondslag.

3. Eiser is van mening dat hij wel in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning en heeft daartoe in hoofdlijnen het volgende aangevoerd.

- Mede gelet op eisers minderjarigheid had van verweerder meer voortvarendheid mogen worden verwacht en dient reeds gelet op het procedureverloop en de duur van eisers verblijf in Nederland thans in zijn verblijf te worden berust.
- Eiser is van oordeel dat primair, hij geacht moet worden aan de voorwaarden van artikel 3.46 van het Vb 2000 te voldoen en subsidiair, verweerder genoeg dient te nemen met de OOM verzekering en de garantstelling van Stichting Hulp aan Roemenië en al dan niet in afwijking van zijn beleid in eisers verblijf dient te berusten. Tevens wordt betoogd dat verweerder het recht heeft verwerkt dit vereiste thans nog tegen te werpen.
- Verweerders oordeel dat geen sprake zou zijn van een medische noodsituatie en dat behandeling van de medische klachten in Roemenië mogelijk zou zijn, acht eiser onbegrijpelijk, nu in het kader van artikel 3.46 van het Vb 2000 is aangenomen dat Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van medische behandeling en mantelzorg in Roemenië niet aanwezig is. Nu verlening van mantelzorg medisch gezien noodzakelijk is en deze mantelzorg niet in Roemenië voorhanden is, zal bij een gedwongen terugkeer wel degelijk sprake zijn van een medische noodsituatie. Verweerders stelling dat behandeling van de medische klachten kan plaatsvinden in het land van herkomst wordt dan ook betwist. In ieder geval geeft het BMA aan dat zeker sprake zal zijn van een medische noodsituatie op langere termijn. Daarbij komt dat, gelet op het niveau van de gezondheidszorg in Roemenië, verzoeker niet de zorg zal krijgen die hij nodig heeft; ergo, een medische noodsituatie moet zonder meer worden aangenomen.
- Eiser acht, ook in verband met het voorgaande, onbegrijpelijk dat verweerder hem het paspoortvereiste tegenwerpt. Alle omstandigheden in casu in aanmerking nemende, dient vrijstelling te worden verleend van dit vereiste. Bovendien is het tegenwerpen van dit vereiste tardief.
- Eiser heeft reeds eerder, op 12 april 1999, een aanvraag ingediend. Verweerder dient deze

aanvraag verder te behandelen.

- Ten onrechte wordt zonder nadere motivering gesteld dat geen sprake zou zijn van een situatie waarin het gebruik van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 geïndiceerd zou zijn. Er is, gelet op alle aangevoerde omstandigheden, wel degelijk sprake van een dergelijke situatie. Ook eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel wordt door verweerder ten onrechte zonder enige motivering niet gehonoreerd. Voorts wordt betoogd dat ook in casu sprake is van een zeer schrijnend geval.

- Ten slotte wordt een beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM.

4. De voorzieningenrechter overweegt het volgende.

4.1. Allereerst wordt overwogen dat aan onderhavige besluitvorming eisers aanvraag van 5 september 2000 ten grondslag ligt. Dat eiser eerder, op 12 april 1999, een aanvraag heeft ingediend, welke aanvraag - zo begrijpt de voorzieningenrechter uit de gedingstukken - kennelijk is geretourneerd in verband met het feit dat de aanvraag niet door de wettelijke vertegenwoordiger zou zijn ingediend, doet - wat daar verder ook van zij - niet ter zake. Thans ligt immers enkel verweerders besluitvorming naar aanleiding van eisers aanvraag van 5 september 2000 ter beoordeling voor.

Voorts wordt overwogen dat, nu het bestreden besluit is bekendgemaakt na 1 april 2001, zijnde de datum van inwerkingtreding van de Vw 2000, op de beoordeling daarvan, met inachtneming van de overgangsbepalingen in hoofdstuk 9, deze wet van toepassing is en daarmee ook het Vb 2000 en de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000). Artikel 3.103 van het Vb 2000 ziet niet op de inwerkingtreding van de Vw 2000.

4.2. Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge het tweede lid wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge het tweede lid kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

Artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 bevat een (niet limitatieve) opsomming van de beperkingen, bedoeld in artikel 14, tweede lid. In het eerste lid, onder r, is de beperking, verband houdend met het ondergaan van medische behandeling vermeld.

Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van een medische behandeling worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van verweerder het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van verweerder deugdelijk is geregeld.

Ingevolge artikel 3.72 van het Vb 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, niet op grond van artikel 16, eerste lid, onder b, van de Wet afgewezen, indien de vreemdeling naar het

oordeel van verweerder heeft aangetoond dat hij vanwege de regering van het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld.

Het in casu relevante beleid is neergelegd in onderdeel B8 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000).

Ingevolge onderdeel B8/2.1 wordt in beginsel geen genoegen genomen met een garantverklaring van een referent.

Blijkens onderdeel B8/3.2 van de Vc 2000 wordt onder een medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoomis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder 'op korte termijn' wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

In onderdeel B8/3.3 is onder meer vermeld dat de medische noodsituatie in het verlengde ligt van de aanvraag in verband met medische behandeling en derhalve niet separaat hoeft te worden aangevraagd indien in de oorspronkelijke aanvraag verblijf wegens medische redenen werd gevraagd. Ten aanzien van het paspoortvereiste is in dit onderdeel onder meer vermeld dat slechts in geval van zeer bijzondere individuele omstandigheden vrijstelling kan worden verleend van dit vereiste en dat er nochtans in individuele gevallen wel aanleiding kan bestaan om aan dit vereiste voorbij te gaan als:

- is aangetoond dat de enige mogelijkheid voor de afgifte of verlenging van een geldig document voor grensoverschrijding vereist is dat de vreemdeling in persoon terugkeert naar het land van herkomst; en
- stopzetting van de medische behandeling op korte termijn een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
- de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst.

4.3. Blijkens het bestreden besluit is verweerder van mening dat, nu uit de BMA-nota van 8 februari 2006 is gebleken dat eiser afhankelijk is van mantelzorg, die hem in de huidige gezinssituatie wordt geboden, Nederland het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling. Volgens verweerder is evenwel niet aangetoond dat de financiering van die behandeling deugdelijk is geregeld.

De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat de enkele omstandigheid dat verweerder bedoelde voorwaarde niet eerder heeft tegengeworpen, niet met zich brengt dat hij zijn rechten ter zake heeft verwerkt, zoals door eiser wordt betoogd. Dat onder het oude recht wel uitzonderingen mogelijk waren op de financiering, zoals door eiser eveneens wordt betoogd, brengt evenmin met zich dat verweerder dit vereiste thans niet zou mogen tegenwerpen. Zoals in rechtsoverweging 4.1 reeds is overwogen, ziet artikel 3:103 van het Vb 2000 niet op de inwerkingtreding van de Vw 2000.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich evenwel in casu niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de garantstelling van Stichting Hulp aan Roemenië d.d. 13 maart 2006 niet voldoende was, nu niet wordt betwist dat deze Stichting reeds zeven jaar lang alle kosten heeft vergoed en er geen enkele aanwijzing is dat de Stichting hiertoe in de toekomst niet meer in staat zou zijn. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting ook desgevraagd bevestigd geen aanwijzingen te hebben dat de Stichting niet aan de verplichtingen kan voldoen. Dat er een risico bestaat dat de kosten in de toekomst zeer aanzienlijk zullen stijgen is verder niet nader onderbouwd door verweerder.

4.4. Verweerder werpt eiser voorts tegen dat hij niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding. Volgens verweerder komt eiser ook niet in aanmerking voor vrijstelling van dit vereiste op grond van het in onderdeel B8/3.3 van de Vc 2000 vermelde beleid, omdat uit de BMA-nota van 9 mei 2005 blijkt dat stopzetting van de medische behandeling niet leidt tot een medische noodsituatie op korte termijn en voorts behandeling van eisers klachten in Roemenië mogelijk is.

De voorzieningenrechter overweegt dienaangaande het volgende.

Blijkens voormelde nota staat eiser onder medische behandeling, kan die behandeling (met uitzondering van een eventuele longtransplantatie behandeling in de toekomst) ook in zijn land van herkomst plaatsvinden, waarbij is vermeld dat volgens International SOS het niveau van de gezondheidszorg in Roemenië niet gelijkwaardig is met die in West Europa, en leidt het uitblijven van die behandeling niet tot een medische noodsituatie op korte termijn. Ten aanzien van de longklachten zal er op de lange termijn indien de klachten progressief blijken te zijn naar verwachting wel sprake zijn van een medische noodsituatie. De BMA-arts acht eiser verder gezien de huidige medische inzichten in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus en auto; een vliegreis wordt medisch gezien evenwel afgeraden. Voorts is een schriftelijke medische overdracht van belang voor de continuïteit van de behandeling op de plaats van bestemming en dient volgens de BMA-arts in dit verband te worden vermeld dat de behandelaars van eiser benadrukken dat gelet op het niveau van de gezondheidszorg in Roemenië, eiser aldaar niet de zorg zal kunnen krijgen die hij hier krijgt.

In de BMA-nota van 8 februari 2006, welke nota kennelijk naar aanleiding van een (zich niet bij de stukken bevindend) e-mailbericht van verweerder van 25 januari 2006 is uitgebracht, is onder meer het volgende vermeld:

"U schrijft, dat in dit geval is aangevoerd, dat betrokkene op mantelzorg is aangewezen. In het advies van 9 mei 2005 is niets over mantelzorg gezegd. Uw vraag is of, gelet op de psychische aandoening van betrokkene de veilige en stabiele gezinssituatie waarin hij thans verkeert bij de familie, vereist is voor de adequate behandeling van betrokkene, zoals aangegeven door psychiater Logher in zijn verklaring van 11 november 2002."

De nota vermeldt vervolgens als conclusie het volgende:

"het betreft een jongen met ernstige lichamelijke handicap (longaandoening) en psychiatrische problematiek, die dank zij goede behandeling en opvang in een stabiele gezinssituatie een relatief gunstige ontwikkeling doormaakt. Aangenomen kan worden, dat voor voortzetting van deze ontwikkeling en preventie van terugval continuïteit van de zorg van belang is. In dit opzicht kan worden aangenomen, dat betrokkene afhankelijk is van de mantelzorg, die hem in de huidige gezinssituatie wordt geboden."

De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat, ofschoon op pagina 2 van het bestreden besluit is vermeld dat beide BMA-nota's integraal deel uitmaken van het besluit, uit de betreffende passage op pagina 6 van het besluit niet blijkt dat verweerder ook de nota van 8 februari 2006 heeft betrokken bij de beoordeling of vrijstelling moet worden verleend van het paspoortvereiste. Verweerders opmerking in het verweerschrift, dat *"Het feit dat de mantelzorg in Nederland beter is geregeld dan in het land van herkomst, (...) niets [zegt] over een eventuele medische noodsituatie"*, kan niet worden gevolgd, nu in geen van beide BMA-nota's wordt gesproken over mogelijke mantelzorg voor eiser in Roemenië.

Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat, nu in de nota van 8 februari 2006 wordt volstaan met de vermelding van bedoelde afhankelijkheid van mantelzorg, zonder aan te geven of, en zo ja welke, gevolgen hiaraan moeten worden verbonden voor wat betreft de beantwoording van de in de eerdere nota van 9 mei 2005 vermelde, ook voor een eventuele ontheffing van het paspoortvereiste relevante, vragen en verweerder daar in het bestreden besluit ook niet op is ingegaan, verweerder deze nota's niet zonder nader onderzoek dan wel motivering aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen.

Het bestreden besluit komt mitsdien wegens strijd met het in artikel 3:2 van de Awb opgenomen zorgvuldigheidsbeginsel en het in artikel 7:12 van de Awb opgenomen motiveringsbeginsel voor vernietiging in aanmerking. Het beroep dient derhalve gegrond te worden verklaard. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit op bezwaar te

nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Nu het bestreden besluit reeds op grond van het vorenoverwogene dient te worden vernietigd, behoeft hetgeen overigens namens eiser is aangevoerd thans geen bespreking meer.

Nu uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de voorzieningenrechter te beslissen geschil, bestaat thans geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb. Het hiertoe strekkende verzoek dient dan ook te worden afgewezen.

5. De voorzieningenrechter acht voorts termen aanwezig om verweerder overeenkomstig het bepaalde in artikel 8:75 in verbinding met artikel 8:84 van de Awb te veroordelen in de door eiser in verband met de onderhavige procedures, zowel ten aanzien van het beroep in de hoofdzaak, als ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening redelijkerwijs gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn op de voet van de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) vastgesteld op het in rubriek III vermelde bedrag, waarbij voor de in aanmerking te brengen proceshandelingen van de gemachtigde van eiser twee punten zijn toegekend (voor het indienen van het verzoek- annex beroepschrift en het verschijnen ter zitting) en het gewicht van de zaak is bepaald op gemiddeld (wegingsfactor 1,0). Van andere Ingevolge het Bpb voor vergoeding in aanmerking komende kosten is niet gebleken.

De voorzieningenrechter stelt vast -onder verwijzing naar artikel 29 van de Wet op de rechtsbijstand- dat op de datum van deze (eind)uitspraak de eventueel voor deze procedure verleende toevoeging niet is overgelegd, zodat toepassing van de artikelen 8:84, vierde lid, juncto 8:75, tweede lid, van de Awb achterwege blijft.

Gelet op de gegrondverklaring van het beroep volgt uit artikel 8:74 van de Awb dat verweerder (althans het Ministerie van Justitie) aan eiser het door hem voor de hoofdzaak betaalde griffierecht zal dienen te vergoeden. Ten aanzien van het voor de behandeling van het verzoek om een voorlopige voorziening betaalde griffierecht, ziet de voorzieningenrechter aanleiding gebruik te maken van de hem in artikel 8:82, vierde lid, van de Awb gegeven bevoegdheid en verweerder te gelasten ook deze kosten aan eiser te (doen) vergoeden.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:72, 8:74, 8:75, 8:82, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

- I. verklaart het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit;
- II. draagt verweerder op om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van het gestelde in deze uitspraak;
- III. wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- IV. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644,00, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan eiser dient te betalen;
- V. bepaalt dat voormelde rechtspersoon aan elser het door hem voor de onderhavige procedures gestorte griffierecht (ad 2 x € 141,00) volledig vergoedt.

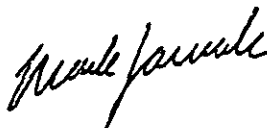
Aldus gedaan door mr. M. Senden als rechter in tegenwoordigheid van mr. M.H. Jannink als griffier en in het openbaar uitgesproken op 23 JAN 2007 door mr. Senden voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. M.H. Jannink

w.g. M. Senden

VERWERKT

Voor eensluidend afschrift:
de griffier:

Verzonden op: 24 JAN 2007

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan Ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 FEB 2007	
ZAAKNR. 2007013001	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
De Minister van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. Y. Kalden
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht
van 23 januari 2007, verzonden op 24 januari 2007
met kenmerk Awb 06/28856

Inzake:

met IND-kenmerk 9712.16.8033
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. C.L.J.M. Wilhelmus
advocaat te Sittard

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch
Magistraatlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

mr. Y. Kalden
073-888 3031

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht van 23 januari 2007, verzonden op 24 januari 2007, met kenmerk Awb 06/28856 (*productie J*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 16 mei 2006, verzonden op 18 mei 2006, gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 5 september 2000 heeft verweerder een aanvraag ingediend tot het verlenen van een vergunning tot verblijf met als doel 'medische behandeling' in de zin van artikel 11 Vw (oud), thans aan te merken als verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 Vw, met als doel 'medische behandeling'.
- 2.2 Bij besluit van 22 oktober 2001 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 13 november 2001 heeft verweerder tegen deze afwijzing bezwaar gemaakt.
- 2.4 Bij besluit van 16 mei 2006, verzonden op 18 mei 2006, heeft de Minister het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 4.3. op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich evenwel in casu niet in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de garantstelling van Stichting Hulp aan Roemenië d.d. 13 maart 2006 niet voldoende was, nu niet wordt betwist dat deze Stichting reeds zeven jaar lang alle kosten heeft vergoed en er geen enkele aanwijzing is dat de Stichting hiertoe in de toekomst niet meer in staat zou zijn. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting ook desgevraagd bevestigd geen aanwijzingen te hebben dat de Stichting niet aan de verplichtingen kan voldoen. Dat er een risico bestaat dat de kosten in de toekomst zeer aanzienlijk zullen stijgen is verder niet nader onderbouwd door verweerder."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 4.4. op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

" (...) De voorzieningenrechter overweegt allereerst dat, ofschoon op pagina 2 van het bestreden besluit is vermeld dat beide BMA-nota's integraal deel uitmaken van het besluit, uit de betreffende passage op pagina 6 van het besluit niet blijkt dat verweerder ook de nota van 8 februari 2006 heeft betrokken bij de beoordeling of vrijstelling moet worden verleend van het paspoortvereiste. Verweerders opmerking in het verweerschrift, dat *"Het feit dat de mantelzorg in Nederland beter is geregeld dan in het land van herkomst, (...) niets (zegt) over een eventuele medische noodsituatie"*, kan niet worden gevolgd, nu in geen van beide BMA-nota's wordt gesproken over mogelijke mantelzorg voor eiser in Roemenië."

en:

" Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat, nu in de nota van 8 februari 2006 wordt volstaan met de vermelding van bedoelde afhankelijkheid van mantelzorg, zonder aan te geven of, en zo ja welke, gevolgen hieraan moeten worden verbonden voor wat betreft de beantwoording van de in de eerdere nota van 9 mei 2005 vermelde, ook voor eventuele ontheffing van het paspoortvereiste relevante, vragen en verweerder daar in het bestreden besluit ook niet op is ingegaan, verweerder deze nota's niet zonder nader onderzoek dan wel motivering aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft mogen leggen."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 4, laatste drie alinea's, en 5 op pagina 5 en 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1

- 4.1 Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit (hierna: Vb) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 Vw onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van de Minister het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van Onze Minister deugdelijk is geregeld.
- 4.2 Uit de Nota van Toelichting (Stb. 2000 497, p. 124) bij voormeld artikel blijkt, onder meer, dat de financiering van de medische behandeling deugdelijk geregeld dient te zijn met een toereikende (al dan niet buitenlandse) ziektenkostenverzekering of ziekenfondsdekking, om te voorkomen dat de vaak zeer hoge kosten van de medische behandeling ten laste komen van de Nederlandse samenleving. In beginsel wordt geen genoegen genomen met de enkele garantverklaring door een derde.
- 4.3 In overeenstemming met hetgeen is vermeld in de Nota van Toelichting, is evenzeer in het beleid, hoofdstuk B8/2.1 van de Vreemdelingencirculaire (hierna: Vc), zoals dat gold ten tijde van de bestreden beschikking, neergelegd dat de aanwezigheid van een deugdelijke financiering moet worden aangetoond middels een toereikende ziektekostenverzekering of ziekenfondsdekking en dat in beginsel geen genoegen wordt genomen met een garantverklaring van een referent. Voorts is in het beleid bepaald dat de aanvraag om een verblijfsvergunning wordt afgewezen bij onvoldoende

financiële zekerheid, waaraan wordt toegevoegd dat gevallen als hier bedoeld, met grote zorgvuldigheid moeten worden gezien, omdat de met behandeling of verpleging gemoeide kosten zeer aanzienlijk kunnen zijn.

- 4.4 In het bij de rechtbank bestreden besluit heeft de Minister gemotiveerd overwogen dat in het geval van verweerder niet is voldaan aan het vereiste van een deugdelijke financiering. Aan deze overweging is, conform voornoemd beleid, ten grondslag gelegd dat niet is aangetoond dat sprake is van een toereikende ziektekostenverzekering. Daarnaast is overwogen dat in dit geval geen aanleiding is gezien om, in afwijking van het beleid, genoeg te nemen de garantverklaring van de Stichting Hulp aan Roemenië. Zoals uit genoemd besluit blijkt, heeft de Minister hiervoor redengevend geacht dat in het onderhavige geval geen sprake is van in tijd en naar aard van de medische behandeling duidelijk afgebakende kosten. Immers, blijkens het advies van Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 9 mei 2005 is sprake van een langdurige behandeling. Voorts is in aanmerking genomen dat gebleken is dat de Stichting Hulp aan Roemenië volledig afhankelijk is van giften. Dat de Stichting reeds zeven jaar alle medische kosten voor haar rekening heeft genomen, heeft de Minister niet tot een ander oordeel doen komen, nu deze omstandigheid geen garanties biedt voor de toekomst.

- 4.5 Gelet op het voorgaande heeft de Minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen aanleiding bestond om, in afwijking van het beleid, met de garantstelling van de Stichting Hulp aan Roemenië genoeg te nemen. De rechtbank, die in deze het oordeel van de Minister terughoudend diende te toetsen, heeft aan dit alles niet voorbij mogen gaan met de overweging dat er geen aanwijzingen zijn dat de Stichting niet aan de verplichtingen zal kunnen voldoen. Gelet op het bovenstaande heeft zij hiermee miskend dat het aan de vreemdeling is om aan te tonen dat de aanwezige financiering deugdelijk is en niet aan de Minister om aan te tonen dat dat niet zo is.

Ad grief 2

- 4.6 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding.
- 4.7 In artikel 3.72 van het Vb is bepaald dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw niet op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw wordt afgewezen indien de vreemdeling naar het oordeel van de Minister heeft aangetoond dat hij vanwege de regering in het land waarvan hij onderdaan is, niet of niet meer in het bezit van een geldig document voor grensoverschrijding kan worden gesteld. Blijkens de Nota van Toelichting (Stb. 2000 497, p. 148) behoort het tot de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling om er voor zorg te dragen dat hij tijdig bij de autoriteiten van zijn land verzoekt om afgifte van een nieuw document of verlenging van de geldigheidsduur en daarbij zonedig aan te dringen op voortvarendheid. Indien voor die afgifte of verlenging is vereist dat de vreemdeling in persoon terugkeert naar het land van herkomst, vormt dat geen reden om aan dit vereiste voorbij te gaan. Ook een omstandigheid als het ondergaan van een medische behandeling in Nederland vormt daartoe in het algemeen onvoldoende aanleiding, aangezien het enkele ondergaan van een

medische behandeling de vreemdeling in het algemeen niet belet om zich tot zijn ambassade of consulaat te wenden.

- 4.8 Gelet op het voorgaande, is in het beleid betreffende medische behandeling, hoofdstuk B8/3.3 van de Vc, zoals dat gold ten tijde van de bestreden beschikking, neergelegd dat slechts in geval van zeer bijzondere individuele omstandigheden vrijstelling wordt verleend van het paspoortvereiste. Daartoe kan aanleiding bestaan als:
- is aangetoond dat de enige mogelijkheid voor afgifte of verlenging van een geldig document voor grensoverschrijding vereist is dat de vreemdeling in persoon terugkeert naar het land van herkomst; en
 - stopzetting van de medische behandeling op korte termijn een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
 - de medische behandeling van de betreffende klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst.
- 4.9 In het bij de rechtbank bestreden besluit is op juiste gronden en gemotiveerd tot de conclusie gekomen dat en waarom verweerder niet op grond van artikel 3.72 van het Vb in aanmerking komt voor vrijstelling van het paspoortvereiste. De Minister heeft daarbij conform voormeld beleid en onder verwijzing naar het advies van BMA van 9 mei 2005 overwogen dat stopzetting van de medische behandeling niet leidt tot een medische noodsituatie op korte termijn en voorts behandeling van de klachten van verweerder in Roemenië mogelijk is.
- 4.10 De voorzieningenrechter heeft in dit verband geoordeeld dat de Minister ten onrechte niet ook de BMA-nota van 8 februari 2006 heeft betrokken bij de beoordeling of vrijstelling moet worden verleend van het paspoortvereiste. De Minister benadrukt dat in de beschikking wordt vermeld dat beide BMA-nota's integraal onderdeel uitmaken van het besluit. De voorzieningenrechter heeft echter miskend dat de nota van 8 februari 2006 niet ziet op de vraag of het uitblijven van de medische behandeling zal leiden tot een medische noodsituatie danwel de vraag of behandeling mogelijk is in het land van herkomst. De nota ziet op de stelling van verweerder dat hij op mantelzorg is aangewezen. De betreffende arts van het BMA concludeert in deze nota dat verweerder dankzij een goede behandeling en opvang in een stabiele gezinssituatie een relatief gunstige ontwikkeling doormaakt. Voorts stelt het BMA dat aangenomen kan worden dat voor voortzetting van deze ontwikkeling en preventie van terugval continuering van de zorg van belang is en dat verweerder in dit opzicht afhankelijk is van de mantelzorg die hem in de huidige gezinssituatie wordt geboden. Dit doet dan ook geen afbreuk aan hetgeen in de eerdere BMA-nota van 9 mei 2005 aangaande het achterwege blijven van een medische noodsituatie op korte termijn is opgemerkt. In dit licht en het onder 4.8 weergegeven beleid in aanmerking nemend, heeft de Minister kunnen menen dat bij de beoordeling van de vraag of verweerder vrijgestelde diende te worden van het paspoortvereiste aan de BMA-nota van 8 februari 2006 geen gewicht toekomt, zodat deze in dit verband niet hoefde te worden genoemd in de beschikking.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 16 mei 2006 ingestelde beroep.

Den Bosch, 21 februari 2007

Gemachtigde

mr. Y. Kalden, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Bosch
Postbus 118
5201 AC Den Bosch
telefoon 073 - 888 3031
telefax 073 - 888 30 86*